

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 6 korona
Egyes szám ára 4 fillér.

MÉRLELEM NEMERKINT EBYSZER:
szombaton és egyes rend-
kívüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:

Városi közéleti tár (város-
háza, földszint 7. sz. Ide
küldendők a kéziratok.)

KIADÓHIVATAL:

Városi könyvnyomda-váltal-
tás irodája. Ide küldendők
az előfizetési díjak és hird-
etések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

== Felelős szerkesztő: KONCZ ÁKOS. ==

Kiadótulajdonos: A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.

Felelbezés a Hortobágy hasznosítása ügyében.

Debreczen sz. kir. város legutóbb tartott törvényhatósági bizottsági közgyűlésében kimondta a hortobágyi pusztarészek hasznosítását. A hasznosítás ellenzői ezen közgyűlési határozatot most felelbebezték. A felelbebeztést mintegy 250-en írták alá.

A felelbebezés nem mond semmi újat. Amit a felelbebezes elmond, az mind túlhaladott álláspont. Tulajdon- és legeltetési-jog, a hortobágyi pusztarészek közlegelő jellege, ezek mind olyan okoskodások, melyeknek semmi megbízható alapjuk nincs. Igazán keresve-kerestünk a felelbebezésben valami meggyőző érvel, fáradozásunk azonban hasztalan volt, mert mint a múltban, úgy a jelenben sem tudott a felelbebezes meggyőzni bennünket arról, hogy a hortobágyi pusztarészek hasznosítására itt ne volna a tizenkettedik óra. Ezt az igazságot bizonyára osztani fogja a belügyminiszter ur is és jóvá fogja hagyni a hasznosítás ügyében hozott közgyűlési határozatot, mint olyat, amely Debreczen sz. kir. város gazdasági jövőjét biztosítja és a reá várakozó nagy létesítések céljaira jelentős jövedelemmel biztosítja a házipénztárt.

A történelmi hűség kedvéért közöljük azok nevét, akik a felelbebeztést aláírták. E módon tisztelettel elismerjük az aláírók felelbebezesi jogát, meg vagyunk győződve, hogy Debreczen sz. kir. város majdnem 100,000 lakójának fentemlített 250 felelbebezője rövid idő múlva, ha majd a bekövetkezendő hasznosítás áldásait és kedvező eredményét látja, szintén be fogja ismerni, hogy sokkal nagyobb haszna volt a városnak, a jószágtartó gazdáknak a hasznosításból, mint azokhoz a képzelt jogokhoz való ragaszkodásnak, melynek eddig is millió és millió kárát vallottuk.

Gondolkodóba esnénk ezen a felelbebezésben, ha ott látnánk néhány ezer háztulajdonost és telekbirtokost, így azonban jól lehet nagy erővel ment az aláírás gyűjtés, egy pillanattal meg kételkedünk abban, hogy a Hortobágy hasznosításának gondosan előkészített, lelkiismeretesen megvitatott ügyé jóváhagyva kerül a közgyűlés színe elé.

A headott felelbebezes így hangzik:

„Közudomású dolog, hogy a Hortobágy pusztát, melynek alkotó részei a Zám, Ohat, Elep egyrésze, a ház-, tanya- és kaszáló-birtokosok vették 1818-ban, 1808-tól kezdődőleg 32 évre a várostól alzálogba. Azért a várostól, mert ezen idők jogrendszere szerint a polgárok, mint egyenként nem nemesek, nemesi birtokot zálogba nem vehettek s így kénytelenek voltak zálogtartónak a nemes várost felkérni. Aki azt mindig el is vállalta. De mindig anélkül, hogy azért egy fillért is áldozott volna. Minden pénzt minden alkalommal a ház-, a kaszáló- és tanya-birtokosok adták össze.

A Hortobágnak ma már alkotó részét képező Mátapuszta donatíós birtok. Ennek adományleveleiből szintén meg lehet állapítani, hogy a város vagy a polgárság kapta-e?

Ez a birtok azonban az 1855. évben a használatot illetőleg felcseréltetett a ház-, a tanya- és kaszáló-birtokosok által zálogba vett és birt Ohat pusztával. A Mátát tehát az illetékesek zálogos birtok alapján birtokolták a mai napig. Az 1808. évben zálogba vett Zám, Ohat zálogideje 1840-ben lejárt, de sem a főzálogtartó város, sem a zálogtulajdonos nem jelentkezett 1854-ig. Mikor is már az 1852-ben kihirdetett ösiségi nyílt parancs értelmében az alzálogbirtokosok megtámadhatatlanul elbirtokolták a Zámot és Ohatot. Ezeket ösödök óta közlegelőnek használták a ház-, tanya- és kaszáló-birtokosok.

Az 1848-iki események után az abszolút kormány által polgármesternek kinevezett Csorba, a nyílt parancs világos rendelkezése ellenére, a fiskussal leiratott a polgároknak, hogy a kincstár a tulajdonát képező zálogos pusztákat, köztük a Zámot és Ohatot elveszi, ha még egyszer meg nem veszik. A polgárság ezen kényszernek eleget tett.

Csorba polgármester a ház-, tanya- és kaszáló-birtokosokon nemcsak a kincstárnak fizetendő vételi összeget, hanem 709,135 pengő forintokkal többet szedett be, ami a város kasszájába maradt.

A város, mint ilyen, soha egy fillért sem adott a közjövdelemből ezen birtokok megszerzésére, sőt busás szenzaldíjat számított magának.

Ezen birtokok a megváltás után a Mátával együtt közlegelőnek használtattak. Az ingyenes legeltetésben azonban csak a ház-, tanya- és kaszáló-birtokosok vehettek részt, akik vagy birtokelődei a pusztá megvételéhez a birtok arányában hozzá járultak, mások még pénzért sem legeltethettek.

A Hortobágy pusztát alkotó birtoktestek telekkönyvi felvételénél ezek közlegelői jellege telekkönyvileg is ki-tüntettetett.

Debreczen városnak, mint községnek jogviszonya a város közönségéhez hasonlatos azon jogviszonyhoz, mely valamely politikai község volt urbéresei, ezek jogutódai között fennáll. A politikai község sem igényelheti a maga részére a volt urbéresnek javadalma, a kir. kisebb haszonvételeket, faszállítási stb. jogát. Hasonlóan Debreczen város, mint község sem foglalhatja le községi célokra a városi polgárság szerzeményét még akkor sem, ha ama fekvőségek a város nevére lennének telekkönyvezve, mint községi vagyonok. Különben is ezen telekkönyvezések még első helyszíni felvételek csak.

Debreczen sz. kir. város törvényhatósági bizottsági közgyűlése 60—1921—1888. sz. alatt hozott és a nagy

méltóságú m. kir. belügyminiszter ur által 23.035—VII/1888. sz. alatt kormányhatóságilag megerősített szabályrendeletében foglalja össze a hortobágyi közlegelőn, valamint a városi közönség tulajdonát képező erdőségeken való legeltetésre vonatkozó rendszabályokat.

Ez a ma is érvényben levő szabályrendelet az imént idézett részében világosan különbséget tesz a hortobágyi közlegelő és a városi közönség tulajdonát képező erdőségek között.

Ha ez a két különböző birtokrész a város közönségének, mint jogi személynek, képezi kizárólagos és korlátlan tulajdonát, akkor mi értelme és célja volt az erdőségnél azt kifejezetten is hangoztatni az egész szabályrendeleten keresztül?

Bizonyára azért, mert az 1887. évi július 14-én tartott közgyűlés nagyon jól tudta azt, hogy a hortobágyi közlegelő elnevezés alatt foglalt pusztarészek és az erdőségek a tulajdonjog kérdésének szempontjából nem tartoznak egy kalap alá.

Legeltetni tehát nem volt és nincs joguk azoknak, akik a pusztla megszerzéséhez nem járultak.

A szabályrendelet 6. pontjának 2-ik bekezdésében a lakóknak is megengedi a legeltetést, de ezek nem jog alapján, hanem csakis a közgyűlés engedélyével fogva csupán kedvezményből legeltethetnek.

Ezt a kedvezményt az érdekelt ház-, tanya- és kaszáló-birtokokosok hozzájárulásáért adta meg a közgyűlés, mert a belső legelő föld felosztattott.

A legeltetési jognak ilyen módon való szabályozása dacára is ujabbán mind gyakrabban hangoztatják azt a nézetet, hogy a gazdaközönség legeltetési joga is csak kedvezmény, beneficium és nem jog.

Hát akkor miért nem így alkották meg a rájuk vonatkozólag is a legeltetési szabályrendeletet?

De mást is mond a szabályrendelet. A legeltetésre jogosultak annyi legeltetési adót fizetnek, amennyi a hortobágyimellegelő külső legelőre évenként kivettelt földadó, tisztaszabályozási és kezelési, valamint az érdekelték által önként elvállalt, évenként 30.000 korona ingyen iskolázatási költségek megtérítésére szolgál.

Eltérően a lakók, akik kedvezményből legeltetnek, legelőért fizetnek.

Ennyit a jogi részre vonatkozólag. Ezt sem azért mondottuk el, mintha mi azt hinnők, hogy ez a rész a közigazgatási utra tartozik, hanem azért, mert a sérelmes közgyűlési határozat a Hortobágy pusztja elnevezés alá tartozó birtokrészeket a város, mint jogi személy tulajdonának tünteti fel.

Ez ellen pedig a leghatározottabban tiltakozunk.

Ami a közgyűlési határozat egyéb érdemi részét illeti. arra bátrak vagyunk a következőket előadni.

Mindenekelőtt rá kell mutatnunk, hogy a közgyűlési határozatra lényeges tévedés csuszott be, mert nem lehet beszélni a Hortobágy pusztáról s annak hasznosításáról, mivel ez csak képzeletben él, de valóságilag nem létezik. Azon pusztából tehát, mely nem létezik, kiszakítani nem lehet bizonyos részt.

Debreczen város gazdálkodó közönsége egyedüli és kizárólagos közlegelőjét a hortobágyi legelő alkotja. Egész gazdálkodási rendszer, mely a külterjes szemtermelés és állattartáson nyugszik, ehhez viszonyítva alakult ki.

A hortobágyi közlegelő azonban ebbeli feladatának mind bizonytalanabban tud megfelelni. Nagyon jól tudja ezt a gazdaközönség, amely ebben a kérdésben a leg-

közvetlenebbül van érdekelve. Magunk is szívesen belemegyünk minden olyan hasznosítási módba, mely a Hortobágy közlegelői jellegének megtartása mellett, az állattenyésztés fenntartására és fokozására alkalmas.

A hasznosítási tervék mind megegyeztek abban, ami a kérdés legkönnyebb része, hogy a szántás-vetésre alkalmas területek mezőgazdasági művelés céljaira kihasználatlanok, de hogy a fennmaradó szikes és vadvezes terület hogyan képes átlag 20—22,000 számos jószágot eltartani, erre az elfogadható tervvel mindenki adós maradt.

Ezt nevezik az állattartás érdekében hasznosításnak.

Hosszas vajadás után végre eljutott a kérdés abba a kerékvágásba, amelyet a Nm. földművelésügyi miniszter ur az 1912. évi február 27-én kért leiratában megjelölt, hogy t. i. szakközvevétel tanulmány tárgyává tételei a kérdést. Helyszíni szemlék és vizsgálódások alapján részletes tervet készített.

Indokolja ezt azzal, hogy így nagy 30,000 hold kiterjedésű szikes területek gazdasági hasznosítása sem részleteiben, sem számos egyéb vonatkozásában nem lévén megoldott kérdésnek tekinthető, szükséges, mielőtt a város közönsége a Hortobágy jövő kihasználását illetőleg végleges állást foglalna, hogy a számbajöhető gazdálkodási módok alapos tanulmány tárgyává tétessenek, esetleg kísérletek útján kitapasztaltassanak.

Kérdjük már most, hogy a legkompetensebb minisztériumnak ilyen értelmű leirata után mi értelme és célja volt a közgyűlésnek a megoldandó kérdésnek elébe vágni s az osztályellenzések felkeltésével és előtérbe helyezésével egy olyan határozatot keresztül erőszakolni, mely sem jogi, sem gazdasági szempontból nem állja meg helyét. Mi volt tehát a határozathozatal célja? A házipénztár bevételeinek fokozása, illetve pótlódó csökkentése? Nem. Hiszen ezt a határozatot kimondó párt tagjai sem várják tőle. Ennek a határozatnak semmi más célja nem volt, mint az, amit egy párt tekintélyes tagja nyíltan is elismert, hogy most már véglegesen tisztázódott, miszerint a Hortobágy felett a város közönsége rendelkezik.

Ez ellen mi a leghatározottabban tiltakozunk s minden, a törvényekben megengedett eszközökkel küzdünk és fogunk küzdeni. Magánjog kérdést hatalmi szóval, közigazgatási uton szavazatföbbséggel megoldani nem engedünk.

Mi a hortobágyi közlegelőnek — közigazgatási uton — csak oly hasznosításába mehetünk bele, mely a hortobágyi közlegelői jellegét nem érinti, évszázados legeltetési jogainkat nem csorbítja s ettől a rendeltetéstől el nem vonja, sőt az állattenyésztés fokozottabb igényeinek megfelelői képessé teszi.

A sérelmes közgyűlési határozat pedig ezt a célt bár hangsúlyozza, de semmiképpen sem szolgálja. Az, ami évszázados háborítatlan gyakorlás által szerzett jogainkat a legteljesebb mértékben serti. állattenyésztésünket s ezzel szemben gazdálkodásunkat alapjában támadja meg. A legjava 12,000 h. kiszakításával a hortobágyi közlegelőn a nagy jószágártás teljesen lehetetlenné lesz téve. A megmaradt rész ma még csak birka- s sertéslegelőnek való.

A jószágártó közönség volt eddig is gerince és biztos adóalanya a városnak és ha ez megbénítatik keresetében, nemcsak a községi adó, hanem az állami adó alapja is meg van támadva. Mi mint a múltban, ugy a jelenben sem zárkózunk el az elől, hogy a város közüzemségletei és kulturális céljaira fötűnk telhető áldozatot ne hozunk, de a Hortobágy pusztából bármily csekély területnek kihasznosításába s eddigi használatunk aól való elvonásába bele-

egyezni nem tudunk és nem is fogunk soha, mert az vagyoni romlásunkkal egyértelmű lenne.

Bizva bízunk abban, hogy Nagyméltóságod súlyos érveinket bölcs megfontolása tárgyává teszi s azon meggyőződésre méltóztatik jutni, hogy nemcsak a jog és igazság, de a méltányosság is a mi részünkön van (264. aláírás.)

H város ügyei.

— A jog- és pénzügyi bizottságból. —

A legközelebb tartandó közgyűlés tárgysorozatát nagy buzgalommal készíti elő a jog- és pénzügyi bizottság, melynek tagja, dicséretes ügyszeretettel foglalkoznak a városfejlesztés ügyeivel.

A jog- és pénzügyi bizottság legközelebb a következő ügyekre tette meg véleményét:

A *botanikus kert*. Laib Rezső gyáros ajánlatot tett a városnak, amelyben öt hold területet kért botanikus kert céljaira. Ajánlattevő hajlandó az egyetem céljaira szükséges növényeket ezzel szemben gondozni, nevelni és az egyetem oktatás céljaira díjtalanul átengedni.

Laib Rezső a létesítendő telep részére pótadoménestiséget, vízvezetékét, olcsó légszeszt és az épületek felállításához segélyt kér.

A bizottság elvben helyesli és elfogadhatónak tartja az ajánlatot, azonban nagyon helyesen, az a véleménye, hogy az ajánlatot érdemlegesen csak akkor lehet tárgyalni, ha az egyetem építéséhez, illetve berendezéséhez hozzáfognak.

Abauj vármegye átiratban kéri Debreczent, hogy támogassa azon felirattal, mely a római, katolikus lelkesek eddig természetesen kiszolgáltatott fizetését törölni óhajtja.

A jog- és pénzügyi bizottság úgy találta, hogy ezen kérdés rendezése akkor lesz idősebb, ha ezen ügy rendezésére az előmunkálatokat a rk. főpapság kezdeményezi.

Pancsova város átiratot küldött, melyben az összes állami alkalmazottak részére pótlékot kér.

A bizottság az átiratot pártolólág terjeszti a közgyűlés elé.

Zemplén vármegye átiratot intézett Debreczenhez, melyben a közaklokról és vámokról szóló törvény revízióját sürgeti.

A bizottság az átiratot pártolólág terjeszti a közgyűlés elé.

Sopron sz. kir. város a városi tisztviselők fizetésrendezése tárgyában küldött átiratot pártolólág.

A bizottság a közgyűlésnek azt javasolja, hogy az átirat felett térjen napirendre.

• *Hajdu vármegye* megkereste a várost, hogy a vármegye új székházának telke után kirott évi egy korona jogelismerési díj helyett fogadjon el 50 korona átalányösszeget.

A jog- és pénzügyi bizottság nem javasolja a közgyűlésnek a kérelem teljesítését, mert ezen kérdésben épen a tulajdonjog elismerése a fontos és ezt az évi díj jelzi.

Kiss Ferenc ref. esperes a *Kálvineum* részére évi segélyt kér a várostól.

A bizottság készséggel tesz eleget a kérelemnek, előbb azonban tudni óhajtja, hogy hol lesz ezen építmény fölállítva, mert ettől teszi függővé a segély összegét. Felkéri ennél fogva a Tanácsot, hogy lépjen érintkezésbe a Kálvineumi bizottsággal és ezek után tegyen javaslatot a segély összegére.

A *Szent-Anna-utca* kiszélesítése. A mérnöki hivatal

betérjesztette a Szent-Anna-utca kiszélesítésére vonatkozó kisajátítási terveket.

A bizottság ezen terveket felterjeszteni javasolja a miniszteriumhoz.

A *Pataj-telep* lakosai csatornázást és utcaburkolatot kértek. A Tanács elutasította a kérelmet, mert csak az esetben csináltat a város csatornát és burkolatot, ha a háztulajdonosok hozzá járulnak a terhekhez. A kérvényezők megfeleltek a tanácsi határozatot, a jog- és pénzügyi bizottság azonban azon javaslattal viszi az ügyet a közgyűlés elé, hogy utasítsa el a felebbezést.

Meggyeizzük itt, hogy ide vezetett a szerte fekvő telepek engedélyezése, melyre már évekkel ezelőtt rámutattunk. A telepek mindenféle terhet a városra szeretnénk rakni, ezeket azonban a város igazán nem vállalhatja és épen azért megvagyunk győződve, hogy a közgyűlés többsége osztani fogja a bizottság előrelátó javaslatát.

Rosenberg Albert Őrvegye és Fia cég telket kért az ispotálylapon, hogy ott 130,000 korona költséggel rakart építtethessen. A város ezt meg is adta, most azonban a cég 16—18 lóra alkalmas istálló építését kéri, melyet albérletbe adna.

A bizottság azon javaslattal terjeszti az ügyet a közgyűlés elé, hogy az istálló építését engedje meg, ellenben az albérlet engedélyezéséhez ne járuljon.

A *fiatalkorak kassai felügyelő bizottsága* megkereste a várost, hogy kérje a kormánytól a vasárnapi korcsmázást tilalmazó szabályrendelet megalkotását és jóváhagyását, valamint azt, hogy a munkásokat ne szombaton, hanem a hét elején fizessék.

A bizottság tekintettel arra, hogy ezen ügyben már hozott határozatot és az a belügyminiszteriumban elbírálás alatt van, az átiratot egyszerűen tudomásul veszi.

Blazsek István vágóhídi gépész 600 korona személyi pótlékot kér.

A bizottság a kérelem teljesítését javasolja.

A *fakompetencia ügye*. Török Gábor erdőmester javaslatot tesz a tűzifa árának felemelésére. Javaslatát azzal okolja meg, hogy úgy a favágatás, mint a szállítási költségek emelkedtek. Ezzel kapcsolatban ismét szönyvegerült az ugynevezett fakompetencia eltörlése. Erre vonatkozólag is régen elmondtuk, hogy ennek a régi jognak (?) eltörlése a város pénztárának érdekében igen kívánatos. Elvégre is az egyenlő adófizetésnél az előjogoknak semmi értelmük nincs és az a veszteség, ami a fakompetencia adásából származik, pótadó alakjában nehezül az összes adófizetőkre.

Többek hozzászólása után a bizottság ez alkalommal mellőzte a fakompetencia eltörlésére vonatkozó javaslatnak a közgyűlés elé terjesztését, ellenben az ügyet azon javaslattal terjeszti a közgyűlés elé, hogy emelje fel a fakompetencia árát 28 koronára, továbbá a hasított fa árát emelje 32 koronáról 36-ra, a 20 koronás fát 23-ra, a 15 koronás 17-re.

Mindenesetre helyes volna, ha a közgyűlés legközelebb végleg kimonádná a kompetencia fa eltörlését, mert ezen a révén a város házipénztára 50,000 koronát meghaladó bevételi többletbe jutna.

— *Weichinger Károly*. *Eszen és eszen vannak, akiket a hosszú élet, a sors, szerencsétjük, vagy szorgalmuk dus vagyonnal dított meg és mégsem látják meg a szenvedő emberiség könnyeit. Sídságn haladnak el a nyomor tanýájá előtt s ha mégis megnyilatkozik bennük egy-egy pillanatban*

a részvét, ennek eredménye az ő szórakozásukban és mulatóságukban nyilatkozik meg. A szegények szerencséjére azonban még mindig akadnak altruisták, akik javaikból minden feltűnés nélkül, egyedül benső nemes érzésük követve sokszor és sokat juttatnak a nyomor által lesújtottak szenvedéseinek enyhítésére. Ilyen jölelku, megesongolokozásu férfiú Weichinger Károly, aki újabban 2000 koronát küldött a város szegényeinek kocsilás végett. Évek hosszú során gyakorolja Weichinger Károly a jótékonydígot és igen sokan aljók őt és családját azok, akiknek vagyonából segítséget nyújtanak. Mi, akik Debreczen sz. kir. város eseményeit történeti hátsóggal jegyezzük be a város annaleiseibe, nemcsak szivesen írjuk be Weichinger Károly nevét a város emberbarátai közé, de egyben lelkiünköl kiadvizuk, hogy a szenvedő emberiség iránt érzett szeretete maradjon meg lelkében még sok boldog éven át.

Felhívás

a „Veressné Szathmáry Teréz négyeleti segélyalapítvány“ létesítése ügyében.

Veressné Szathmáry Teréz, a debreczeni jótékony négyelet nagyérdemű, örökös elnöknőjét eltemettük. Illatoz virágokkal, bús emlékezőkkel és fájó könnyekkel adóztunk neki. De ugy gondoljuk, hogy ezekkel még nem tettünk eleget az ő nagy emlékének. A humanismus szoiálatában teljesített, több mint 40 esztendeig tartó, szakadatlan munkássága, közjóra világított élete sikereiben és alkotásokban gazdag tevékenysége, kimagasló érdemei s az az előkelő szerep, melyet városunk lársadalmában ennek fejlesztésére és előbbrevitelére hosszú évtizedeken keresztül vitt, olyan halatározást kérnek és várnak a város közönségét és a humanizmus minden hívetöl, amely által ércnel maradóndóbb emlékek lehet a meghodogult elnöknő nevét megörökíteni, elővé és folyton áldást ársztóvá tenni.

E célból létesítsünk „Veressné Szathmáry Teréz négyeleti segélyalapítvány“ címen egy olyan alapot, amelynek jövedelméből a debreczeni jótékony négyelet szegényei, felekezeti különbség nélkül, segélyeztessenek! Ez alapítványhoz a jótékony négyelet, legközelebbi választmányi gyűlésének határozatából, anyagi erejéhez mérten 500 koronával járult hozzá. De ez nem elég ahhoz, hogy a meghodogult elnöknő nagy nevéhez és emlékéhez méltó alapítvány létesíthessék. Azért első sorban Debreczen város közönségéhez, aztán mindazokhoz fordultunk, akik a meghodogult elnöknőt tisztelték, szerették, érdemeit méltányolni tudják és akik a jótékony szent ügyét szívükön hordják, adakozzanak a „Veressné Szathmáry Teréz négyeleti segélyalapítvány“-ra.

Az alapítvány miként leendő felhasználását illetőleg majdan a jótékony négyelet választmánya és közgyűlése határoz. Ezáltal csak jelezni kívánjuk azt, hogy az alapítványi tőke husz százalékának folytonos tökésítéséből az alapítványok örök időkön át leendő garapítására gondolunk.

Az alapítványra a kegyes adományokat kérjük a jótékony négyelet pénztárnokához Szűcs Kálmán urhoz (Debreczen) Első Takarékpénztár) küldeni, aki azokat a nyilvánosság előtt nyugtázn fogja.

Debreczen, 1912 március hó.

A debreczeni jótékony négyelet elnöksége.

3132—1912.

Pályázati hirdetés.

Debreczen sz. kir. város a Hortobágy pusztán, a mátai telepen, egy árteci kut furásának és felszerelésének hazai vállalkozó által leendő biztosítására pályázatot hirdet.

A kut mintegy 250 m. mélységig furandó, 178 mm. külső és 169 mm. belső átmérőjű furó csövel. Mintegy 150 m. mélységig előbb 241 mm. külső és 228 mm. belső átmérőjű furócső alkalmazandó.

A kut teljes furás mélységben 120 mm. átmérőjű

vörös fenyő csövekkel bételeendő. Ezen csövekből 20 m. cső a megfelelő hasítókkal látandó el.

A furási feltételek, a kötelező ajánlat és a szerződés mintája Debreczen sz. kir. város mérnök hivatalánál tekinthető meg, hol a szákséges felvilágosítások is megadtnak.

Pályázatok a közszállítási szabályzat értelmében szerelendők fel és 1912. évi június hó 15-dik napjának déli 12 órájig nyújthatók be Debreczen sz. kir. város polgármesterénél.

A beérkezett ajánlatok ugyanezen nap délután 3 órakor nyilvánosan bontatnak fel a városháza kistanács-teremben.

Az ajánlatok elbírálásánál és az oda ítélesénél átalá-nosságban a közszállítási szabályzat határozatai az irányadók. Debreczen sz. kir. város azonban fenntartja magának a jogot arra nézve, hogy a beérkezett ajánlatok közül szabadon választhasson, azokat esetleg teljesen mellőzhesse és a kut furását más módon biztosíthassa.

Elkészve, távirati uton, vagy szabálytalan módon adott ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

Debreczen, 1912 február hó 15-én.

Városi Tanács.

4415—1912.

Ló árverési hirdetés.

A városi méneshöl 6 darab számefteli herélt lónak a városi Tanács 4415—1912. számú végzésével nyilvános árverésen eladása rendeltetvén el, ezen árverés a f. 1912. évi április hó 28-ik napján az országos lóvásártérten délelőtt 9 órakor fog megtartani.

Miről a venni szándékozók azzal értesítetnek, hogy ezen lovak előzetesen a város eprekerti méntelepen megtekinthetők.

Debreczen, 1912 április hó 13-án.

Medgyaszay Miklós,
gazdasági tanácsnok.

Pályázati hirdetés.

A m. kir. honvédelmi miniszter a m. kir. honvéd Ludovika akadémiában és a honvéd főreáliskolában az 1912—1913. tanév kezdetén betöltendő helyekre vonatkozólag pályázatot hirdet.

Pályázati véghatáridő: 1912 május hó 15.

Debreczen sz. kir. városnak a Ludovika-akadémiában 2 alapítványi helye, a főreáliskolában szintén két alapítványi helye van üresedésben, melyeknek elnyerése céljából a kellőleg felszerelt pályázati kérvények 1912. évi május hó 15-én déli 12 óráig adandók be a városi tanács iktató i. vatalába. (Városház, földszint.)

A pályázati hirdetémények a katonai és illetőségi ügyosztálynál (Városház emelet 19. sz.) a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

A városi tanárestől.

!! MEGJELENT !!

□ A VÁROSI TANÁCS KIADÁSÁBAN □
**DEBRECZEN SZAB. KIR.
VÁROS ÉRVÉNYBEN LÉVŐ
SZABÁLYRENDELETEI-
NEK GYŰJTEMÉNYE.**

Az 564 oldal terjedelmű vaskos kötet ára

2 KORONA.

Kapható a városi könyvnyomda-vállalat irodájában. Kossuth-utca, városház-épület.